

24. Zsoltár

¹Dávid zsoltára. Az ÚR é a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók. ²Mert ő vetette meg alapját a tengereken, ő rögzítette a folyókon. ³Ki mehet föl az ÚR hegyére, és ki állhat meg szent helyén? ⁴Az ártatlan kezű, a tiszta szívű, aki nem sóvárog hiábavalóság után, és nem esküszik hamisan. ⁵Áldást nyer az ilyen az ÚRtól, igazságot a szabadító Istentől. ⁶Ilyen az a nemzedék, amely hozzá folyamodik, akik Jákób Istenének orcáját keresik. (Szela.) ⁷Emeljétek föl fejeteket, ti, kapuk, emelkedjétek föl, ti, ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király! ⁸Ki az a dicső király? Az erős és hatalmas ÚR, az ÚR, aki hatalmas a harcban. ⁹Emeljétek föl fejeteket, ti, kapuk, emeljétek föl, ti, ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király! ¹⁰Ki az a dicső király? A Seregek URa, ő a dicső király! (Szela.)

Szeretett Gyülekezet, kedves Testvérek!

„Ki mehet föl az Úr hegyére, és ki állhat meg a szent helyén?” – hangzott a kérdés a jeruzsálemi templomba, az istentiszteletre zarándokló híveknek. Számunkra is időszerű ez a kérdés, több ok miatt. Pünkösöd ünnepére készülünk, a megszokott rendünk szerint ez az esti bűnbánati áhítatunk. Bár ezen az ünnepen még külön-külön a televíziós közvetítés segítségével vehetünk részt az istentiszteleten, ám mégis Isten Lelke által való közösségben lehetünk Urunkkal és egymással. Ezért tevődik fel a kérdés: Ki mehet Istenhez, ki állhat meg szent jelenlétében? Aztán időszerű a kérdés amiatt is, hogy jövő hét vasárnapján már nyilvános körülmények között tarthatjuk istentiszteletünket. Jó lesz újból találkozni, jó lesz újból együtt Isten jelenlétébe menni. *De ki állhat meg szent helyén?* További időszerűsége a kérdésnek az épülő templomunk. Látható jelei vannak a reménységünk beteljesedésének, hogy ha minden rendben folytatódik, akkor egy éven belül az új templomunkba gyűlhetünk majd össze. Jó a lelkünkben is készülni erre az időre, ezért lehet kérdésünk: *„Ki mehet föl az Úr hegyére, és ki állhat meg a szent helyén?”* És mivel a Szentírás azt tanítja számunkra, hogy a mi testünk a Szentlélek temploma legszemélyesebb módon is nekünk szegeződik a kérdés. Ahogy a gyülekezet közössége, úgy a személyes életünk Isten jelenlétének helyévé válik a Szentlélek által (1Kor 3,16; 6,19) Meg kell kérdeznünk hát magunktól: ki kerülhet az ő áldást adó jelenlétébe?

A zsoltár megadja a választ: *„Az ártatlan kezű, a tiszta szívű, aki nem sóvárog hiábavalóság után, és nem esküszik hamisan.”* A kéz, a szív és a száj tisztaságáról beszél az ige. Ha a bibliai képet lefordítjuk, akkor a gondolataink, a szavaink és a tetteink tisztasága kerül a mérlegre. Ezek alapján bizony döbbenetes következtetésre juthatunk, mivel elmarasztalhatóak vagyunk nem csak Isten szava, hanem a magunk lelkiismerete alapján is. Magyarul azt mondhatnánk, elég rosszul áll a szénánk. Kifejező ez a kép. A régi mezőgazdasági világban, amikor lekaszálták a szénát, egy ideig száradni hagyták a földön

és ezt úgy mondták, hogy a széna rendekben hever. A megszáradt szénát azután boglyákba rakták, mert ha megázott a földön, akkor bizony tönkrement és használhatatlanná vált. Akinek tehát jó rendben volt a szénája, annak nem kellett aggódnia. Aki nem így cselekedett, az volt akinek nem állt jól a szénája. Rendben van-e a szénánk, rendben van-e az életünk? A tisztátalan gondolatok, szavak és tettek rendetlenséget okoznak életünkben. Csak, ha egy másik emberrel való konfliktusunkat idézzük fel megláthatjuk, hogy mennyi tisztátalan indulat és szó szabadul fel bensőnkéből és kuszálja össze gondolat és érzésvilágunkat és hat ki a mindennapjainkra. Nem vagyunk rendbe a másikkal, magunkkal sem, és ha a szívünk mélyére nézünk, akkor észre vesszük, hogy Istennel sem. Nem hiába nevezi az Újszövetség a Gonoszt Diabolosznak azaz szédobálónak, a rendetlenség akarójának. *„Ki mehet föl az Úr hegyére, és ki állhat meg a szent helyén?”* A magunk erejéből semmiképpen sem, a magunk igazsága szerint az ajtók zárva maradnának előttünk.

De milyen jó, hogy nincs itt vége a zsoldárnak, mert megtudjuk, hogy tisztátalanságunk miatt nem kell lehorgasztva maradjon fejünk, mert a templom ajtóit megnyílnak: *„Emeljétek föl fejetekeket, ti, kapuk, emelkedjétek föl!”* Ez az örömhír a számunkra! Mert miért emelkednek fel a kapuk? *„Hogy bemehessen a dicső király! Ki az a dicső király? Az erős és hatalmas ÚR. A Seregek URa, ő a dicső király!”* Az az Úr jön el értünk, akinek ereje és hatalma van a tisztátalanságunk felett is. Ezt a zsoldárt akkor énekelték a jeruzsálemi templomban, amikor a szövetség ládáját a Szenthelyre vitték. Annak a szövetségnek, amely az Úr Isten szabadítása által jött létre. Az Ő kegyelmének a szövetsége. Isten mai is így jön hozzánk, az kegyelmével és szabadításával, amelyet Jézus Krisztusban adott a számunkra. *„E pohár az Új Szövetség az én vérem által”* – mondja Jézus az úrvacsora szereztetésekor megvilágosítva tanítványainak az áldozatának értelmét. Erre a szövetségre hív bennünket is, amelyben tisztává teszi a szívünket. Jézus a Hegyi Beszédében boldognak mondja a tisztaszívűeket, mivel ők meglátják az Istent. Az Istentől megtisztított szívű ember a bűnbocsánat, a szíve megtisztítása, az újjáteremtése csodájában láthatja meg Istent. Az ilyen emberen fog megvilágosodni Jákob Istenének az orcája. Aki képes volt a csaló Jákobot valódi imádkozó hívővé, áldott életű gyermekévé tenni, képes a mi tisztátalanságainkat eltörölve; békés, hálás, örömteli, rendezett élettel megajándékozni minket a maga jelenlétében. Hívjuk hát dicső királyunkat! Ámen